

Protester. Hører lyden av protester mot den globale kapitalismen, WTO, IMF, den globale kapitalismen.

Politiet kommer. Lyden av slag.

Skuespillerne kommer inn igjen. Legger seg ned på scenegulvet. Det nytter ikke.

En liten pause. Neste scene.

Skuespillerne løper rundt på scenen, i ring, fort, stresset. De er kledd i hvitt. I hendene holder de ark med tekst. De skriker ut løsrevne ord.

” Kapitalisme”

” Globalisering”

” Sosialisme.”

Faller om, blir liggende som døde på scenen.

Helt stille.

En stemme, nesten uhørlig

- Du

En kvinnestemme, fra en annen kant av scenerommet, nesten hviskende.

- Ja

Et lite håp, håp om kjærlighet, i en verden der alle idealer er døde, alt håp er borte og der det ikke fins noen mening.

Jeg sitter langt bak i Theaterkapelle, i Berlin. Et gammelt kapell som er omgjort til teater. Det er enkelt. Scenen er det tomme rommet, rundt står noen benker og stoler. Publikum er mest yngre mennesker, skuespillerne er unge, forfatteren sannsynligvis ung.

Går ut på gaten. En forholdsvis bred gate, i Friedrichshain. Lenger nede ligger en del koselige kafeer og restauranter.

Følelsen jeg sitter igjen med, er at stykket uttrykker en livsfølelse, en livsfølelse av at det ikke fins noe håp for verden, at det går mot slutten for menneskeheten.

Tar drosje opp til Muggelstr. 6. Går inn i leiligheten. En smal gang, tre forholdsvis store værelser. Ligger i første etasje. Isaac er ikke hjemme.

Bor i en art-residency. Isaac er en maler fra delst. M i USA. En hyggelig ung mann i slutten av 20-årene. Han kaller seg selv en tradisjonell maler, som liker å male for malingens skyld.

Setter meg på en spiseplass i gangen. Har vært her i to uker. Er her for å få impulser fra kunst- og litteraturscenen i Berlin. Og for å skrive ferdig Chronicle of Gods war against darkness på internettsiden min.

Isaac holder på å lage kaffe. Espresso. Han snur seg mot meg, i det jeg kommer i åpningen inn til kjøkkenet. Et pent ansikt, under kortklippet mørkt hår. Lang og spelemmet.

- Hvordan går det?

- Sånn passe. Jeg var og så et teaterstykke i går kveld. Det var veldig bra.

-Jeg burde også komme meg på noen forestillinger.

- Hvordan går det med deg?

- Er litt trett. Det ble sent i går kveld. Jamie og jeg var på forskjellige puber. Men veldig inspirerende. Vi diskuterte mye kunst.

Jamie er en kunstner fra Scotland, veldig bra, masse farger, vakre bilder, som bor i Muggelstr. 17, en annen leilighet som hører til art-residencyen.

- Vil du ha litt kaffe?

- Ja,gjerne.

Han skjenker meg en kopp.

- Jeg føler jeg får arbeidet for lite. Jeg har planlagt å arbeide i dag.

Han går inn i studioet sitt.

Trærne danner en alle på begge sider av gaten. Kafeene er fulle av mennesker. Det er lørdag, og mange koser seg ute i solen.

Går nedover Grunbergerstrasse, en gate med mange kafeer i Friedrichshain, bydelen for Bohemia, kunstnere og intellektuelle.

(Sluttsalg. Skuespillerne går rundt med handlevogner. En mann sitter over scenegulvet og forteller. To mennesker ble drept i det dørene åpnet og folk strømmet inn.)

Setter meg i en lounge. Kurvsofaer som står ute på gaten.
Bestiller en cappuchino. Mange ungdommer som går forbi. Tungemål fra forskjellige land i Europa. Mange europeiske ungdommer som kommer til Berlin i helgene.

Månen lyser fra en stor skjerm på veggen. Trekvart full. Litt dekket av skygge. Det er noe mystisk.

En kvinneskikkelse pakkes inn i hvitt tøy, legges ned på gulvet. Virker som et slags rituale. På en monitor under bildet av månen.

Mia, en videokunstner fra Sør- Korea sitt bidrag til gruppeshowet. Det går mot slutten av en tre måneders lang art-residency periode, og det er utstilling av kunstnerne som har vært med.

En mann lager mat. Koker ris, heller det i en skål, spiser med pinner. Det går veldig fort. Tenker på stress.

Videoer av en kunstner fra Japan.

Utenfor galleriet står folk med glass og prater sammen. Veksler noen ord med Antje, hun som driver art-residencyen. En billedkunstner som bl.a har gått på kunstutdanning i India.

Michael fra New Zealand har noen fine malerier. Ikke så store. Veldig følsomme.

Heather fra USA har flotte foto fra Berlin og Paris. Noen foto som går i blåtoner, bl.a. av Eiffeltårnet.

Kunstnere fra hele verden søker seg til Berlin.

Kunstnere fra hele verden kommer til Berlin. Fra Asia, Latin-Amerika, USA og Europa. Globaliseringen sees i kunstnermiljøene i Berlin også.

Folk reiser mere og mere. Velstanden øker i de fleste land. FN har en plan om å få slutt på fattigdommen innen 2050.

Det er færre kriger i verden. Forhandlinger prøves som en utvei, isteden for å slåss. I Europa, et av de mest krigsherjede kontinent i verden, har det ikke vært krig siden opprettelsen av EU.

Etter gruppeshowet ebber livet i art-residencyen ut. Mia går på kunstutstillinger. Michael reiser bl.a. til Italia. Det er ingen felles utstillingsbesøk eller husmøter.

En grønn hagebusk, som begynner å gå over i farger. Solen skinner i bladene. Studioet mitt vender ut mot bakgården, ligger i 1. etasje.

Jeg sitter og skriver på internettsiden min. Chronicle of Gods war against darkness. Holder på med delen Hidden Qualities of God. Den første er at Gud ødelegger. Syndfloden. Der Gud ødela hele verden. Sodoma og Gomorra, som ble lagt i aske. Kapernaum som ble ødelagt.

I ødeleggelsen av menneskeheten i Syndfloden er der grusomhet. Gud er grusom. En grusomhet som kanskje er en million ganger menneskenes grusomhet.

Jeg har skrevet på et romanmanus i mange år, med arbeidstittel morgenrød. Det handler om forfallet i den vestlige sivilisasjon. Menneskenes degenerering og dekadanse. Om menneskehjertenes kulde.

Det prøver å peke på Bahai-troen som løsningen for menneskeheten. En visjon om menneskehetens enhet, slutt på alle kriger og utryddelse av fattigdom og nød.

En ny etikk. Omtanke og omsorg for medmennesker. Kjærlighet til alle mennesker. Pålitelighet. Ærlighet. Til å stole på. Moderere materielt begjær.

Visjonen i Bahai – troen er menneskehetens enhet. En politisk føderasjon av alle nasjoner. Fred på jord. Velstand for alle.

Bahai – troen oppsto i Iran for 160 år siden. Hovedadministrasjonen ligger i Haifa Israel.

Globaliseringen er kommet et godt stykke på vei. EU er vel der det internasjonale samarbeidet er kommet lengst. Med et parlament, en monetær union.

En av de grunnleggende ideer for å opprette EU, var å få slutt på krig. Det målet er faktisk oppnådd.

Mørke sider ved situasjonen i verden. Miljøkrisen. Klimaet holder på å bli ødelagt.

En rå kapitalisme er rådende. Innen globale institusjoner som WTO, G8 og IMF.

Mange har en følelse av at det går mot slutten for menneskeheten.

Terrassene og Babs gravmæle strekker seg nedover mot middelhavet. Kuppelen på Babs gravmæle lyser i gull, over de lyse søylene. Middelhavet lyser Azurblått.

Jeg sitter på den øverste terrassen og vender meg mot Gud. Allah u Abha, Allah u Abha, Allah u Abha.

Plutselig ser jeg et lys, et lys som går over hele horisonten. En bue av lys. Kan minne litt om Coronaen fra solen.

En røst begynner å tale.

- Det har skjedd noe forferdelig med Bahauallah. Juan Cole har rett.

Jeg har også elsket Bahauallah, men akkurat nå, elsker jeg deg.

Går oppover mot den øverste porten, som fører ut av Bahai hagene, ut på Louis-promenade. Jeg er glad, nesten ekstatisk lykkelig. Dette er det mest fantastiske vesen jeg har opplevd. Jeg har bare lyst til å være sammen med Gud.

De lyse søylene på Babs gravmæle, under gullkuppelen. Deler av gravmålet er dekket av planter og sypresser. Her ligger Bab begravet.

Det sies at den som ber her får bønnene sine oppfylt.

Er kommet hit for å be.

- Kjære gud, la meg få komme inn i Abha-riket.

Følte et veldig lys.

- Du skal få komme inn i Abha-riket.

Jeg ble veldig, veldig glad for mitt høyeste ønske er oppfylt.

Gikk litt bortover i Bahai hagene. Trær, noen blomsterbed. Følte et lys, ved siden av hodet mitt, ikke så kraftig.

en stemme sa:

Jeg skal befri deg fra dette vesenet.

Gikk litt rundt i hagen, var enormt glad, for jeg følte at jeg hadde blitt bønnhørt på alle bønnene mine. Hadde fått noen veldig gaver.

Satt på verandaen utenfor hotellværelset. Drikker kaffe. Ser utover mot noen fjell.

Merker at Bahaullah er kommet tilbake.

Snakker om Bab. Lager en lyskule på himmelen, later som om det er Bab. Latterliggjør ham, kaller ham en ridder.

- Bab har så mye å gjøre, du må ikke plage ham.

Sitter på hotellværelse dagen etter, og spiser frokost. Værelset er ikke så koselig. Gamle, mørke svingstoler fra seksti-tallet. Ikke noe særlig vinduer. Utsikt til baksiden av Karmelfjellet.

- Hvis du trenger hjelp, er det bare å be om det, så skal du få det.

Forstår at det er Gud. Føler meg beroliget.

Vender meg mot Gud. Allah u Abha, Allah u Abha, Allah u Abha. Et lys, nokså nær ansiktet mitt, som en sol. Føler at Gud kommer på visitt.

Sitter i godstolen i leiligheten min på Nordstrand og ser ut vinduet. Blånene på åsene på Nesodden, høye furutrær. Klokken er 12.00.

Hver dag på denne tiden vender jeg meg mot Gud. Hver dag kommer han på visitt.

Kryss på himmelen, tre, fire stykker, noen større enn andre. En lang smal sky, utgjør den ene delen, en annen lang, smal sky den andre. Hele himmelen er dekket av kryss.

Kuene går og gresser, lyse kuer, kjenner ikke navnet. En dansk rase. Blå himmel, bare litt dis og skyer. Hele himmelen er dekket av kryss.

Ligger på gresset i haven på Ørslev Kloster.

En stemme sier: Gud ødelegger det mislykkede.

Oppfatter det som om kryssene gjelder Bahauallah. At han er satt kryss over, og skal ødelegges.

Seinen renner forbi. Strømmer nedover, med små bølger på overflaten. På den andre bredden ligger det stor gammel bygning. Seinen er bred, tre ganger bredere enn Akerselven.

Sitter på The Bouncing Ball, en båt som er gjort til kafe. Ser utover hele Seinen. Er i Paris for å gjøre research til et bokmanus.

Vender meg mot Gud.

- Allah u Abha, Allah u Abha, Allah u Abha.

Ser et lys, som en sol, men større og sterkere enn vanlig.

- Jeg skal være reisefølget ditt rundt i hele verden.

Jeg ble glad. Syns det var et veldig generøst tilbud.